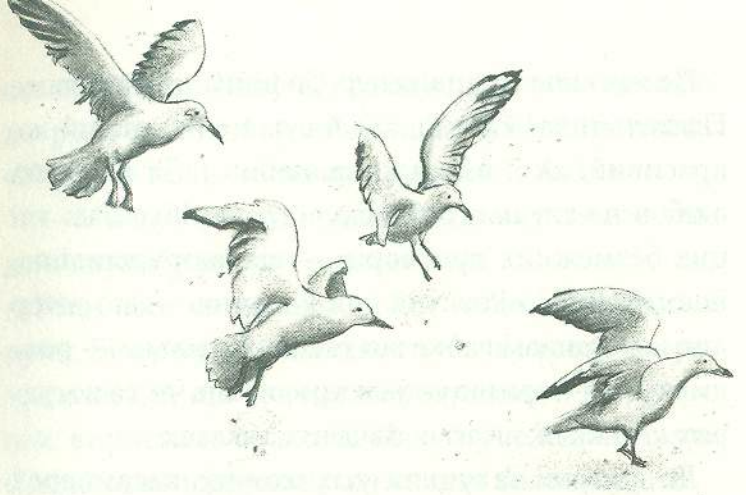


Розділ 1

Русалка їде на море

Невже здійсниться, збудеться, станеться? Якихось кільканадцять годин цим просторим сяйливим автобусом — і Софійка побачить море!..

Дівчинка захоплено вбирає очима безкраю асфальтівку, яка стрімко намотується на автобусні колеса, жадібно роздивляється небачені мінливі зелені краєвиди.

Як добре, що їхня невтомна Ліда Василівна, вкотре залучивши вчителя фізкультури й декого з кураторів інших класів, розробила й організувала цей загальношкільний канікулярний маршрут! Бо Софійчині батьки, заклопотані виплатою кредиту на куплену рік тому квартиру, навряд чи вибрались би помОритись усією родиною!..

Це ж скільки днів тепер Софійка не бачитиме Пустельника? Сумно, але й сум цей — такий же красивий, як її безнадійна любов… Та нещасна любов на тлі цього блискучого автобуса, на тлі цих безмежних просторів — ще зворушливіша, іще міцніша! «Розлука для кохання — що вітер для кострища: слабке він гасить, а сильне — роздмухує», — пригадується прочитане чи то в мудрих книжках, чи то в дівчачих анкетах.

До поїздки залучили усіх охочих, насамперед із їхнього сьомого «В», який тепер, на початку червня, є уже цілком восьмим: і сусіда по парті Дмитра Іваненка, і найкращу подружку Лесю Радзивіл, і противну кокетку Ірку Завадчук. Ба, навіть самозакоханий мажор Вадим Кулаківський (Софійка, молоде — дурне, ще кілька місяців тому була тяжко закохана в цього красунчика) — і той пожертвував гарячими Мальдівами заради збірної поїздки до Криму. Чи не в повному складі вирушив і їхній одвічний суперник із навчання й дисципліни — сьомий «А». Серед «ашників» і їхній найцікавіший хлопець — Альбабарін. Їде ще кілька душ і зі старших класів.

А сині ж квіти які оно, ціле поле!.. Невже волошки?

— Льон! — уточнює Віта.

Льон? Ось він який! Точнісінько як у дитячому віршику, де ото комбайн комбайнові гука: «Та

що ж косить? Воно ж все синє: де льон, де небо, де ріка?». Або в улюбленого маминого поета: «У цьому полі, синьому, як льон»… Ах!..

— Ми вдо' завжди лляну грядочку сіємо: і людей, і худобу рятує, — додає Віта.

Віта, або, як іменують її з легкої Софійчиної руки, Ві-ку-ку, для швидкості часом трохи скорочує слова. А ще вона дуже розуміється на рослинах: виростала-бо в селі. Ві-ку-ку теж дуже гарна Софійчина подружка, хоч і надто балакуча.

«Сині, як льон», — це колись Фадійчук Сашко про Софійчині очі сказав. Може, трохи перебільшив: лише проти світла очі її синюваті. А волосся — то майже чорне. Тітонька Сніжана вважає, що це незвичне поєднання: темне волосся і світлі очі. Незвичне… Але — чи вдале? Софійка скосила погляд убік, на шибку, придивилася до свого мерехтливого туманного відображення. Що ж, на склі воно здається вельми загадковим і романтичним…

Лляне поле тим часом зникло з обрію, навколо завирували соковиті ясно-зелені жита.

— Зеленіють жита, і любов одцвіта… — пробурмотіла рядки Володимира Сосюри. Ні, Софійчина любов до Пустельника зовсім не одцвітала, проте, хоч убий, тягло на поезію.

— Ку-ку! — повертає до реальності Віта. — Не бач', що це пшени'?

Пшениця, то й пшениця, хіба не однаково?

Може, хоч море здивує цю всезнайку?! Бо то Ві-ку-ку для своїх Леськовичів є живою енциклопедією, а моря також не бачила. Софійка підмовила її на цю поїздку замість тих своїх однокласників, що передумали. Тепер і рада, і не рада, бо хоч розірвись: і Лесі увагою не обійди, і Віти самої не кинеш. Навіть сісти мусила з нею: по троє в автобусах не садять, а леськівчанка майже нікого з вишнопільців не знає.

Отже, Вікуся біля самісінького вікна, поруч — Софійка, Радзивілка ж — навпроти через прохід… Між двох вогнів, можна сказати. Ні, то Ві-ку-ку — палкий мінливий вогонь. А Леся — тверда поміркована земля. Вона ж, Софійка, між ними, як… Як вода, бо ж не дурно-таки Софійку здавна прозивають (здається, з легкої Фадійчукової руки) Русалонькою…

Софійка, щоб хоч якось утішити Лесю, попросила, щоб сів біля неї Дмитрик. Він погодився, однак теж розчарований, бо ж ясно, ясно як білий день, із ким хотів би сидіти!..

…Маки!!! Господи, маки! Як ото на картинах малюють! Як у віршах пишуть: «І сушить голову за цвітом своїм мак»!.. Цілісіньке поле! Навмисно сіяли чи що?

— Це самосій, — уточнює Віта. — Бур'ян, можна сказати.

Усю романтику зіпсувала! І думку якусь при-

ємну… Ах, ну так! Саме ж думала про те, з ким би хотів сидіти Іваненко… Софійка досі слово у слово пам'ятає ту заповітну розмову… Тоді вона, Софійка, припустила, що Дмитро закоханий у Завадчучку. А хлопець так щиро-прещиро здивувався, обурився навіть… «Хай би інші, — сказав, — так вважали, але ж ти! Хіба ти не помічаєш, що насправді…»

— …А вивести з поля їх дуже важко! — продовжила Вікуся.

Кого вивести? А! Утім, яке має значення? Важливо, що так само тоді хтось чи щось (хто-що — убий, не згадає) перебив їхню з Іваненком розмову, і Софійка так і не дізналася, що ж насправді мав на увазі Дмитрик… Тепер плутається в несміливих, але солодких припущеннях…

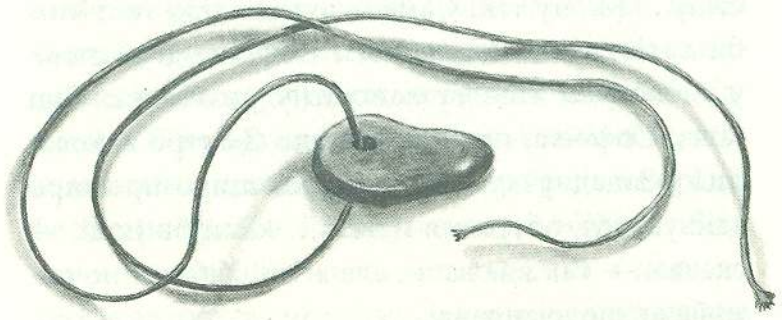
Софійка тихцем зиркнула через прохід: на Лесю та Дмитра Іваненка.

Погляд! Вона встигла перехопити його погляд!!! Отой — прихований, моментальний, на частку секунди (шкода, що погано вчила фізику: здається, таке називається «зі швидкістю світла»), але — на неї, на Софійку!..

Ой!.. Це так… Так чудово, так розкішно, так неймовірно!.. Закоханий хлопчачий погляд, швидка їзда, дивовижні пейзажі!..

І — все літо попереду!

І — море!..



Розділ 2

Між трьох вогнів

— О, журавель, погляньте! — Софійка аж тягнеться до вікна. — А онде ще один!

Як це бабуся Ліна казала? Якщо вперше побачиш птахів у парі, — то й сам цього року зустрінеш своє кохання!

— Не журавель, а лелека білий, — поправила ботанічка Ліда Василівна.

Ну, Софійка це й мала на увазі, помилилася просто! І не білий, а чорно-білий! Щоб розігнати ніяковість, перейшла на жарти:

— Смішний: ходить за трактором, наче й не водяний, а земляний!

— Птах родини лелекових, ряду лелекоподібних, — спинити фанатку свого предмета Ліду Ва-

силівну тепер непросто. — Харчується не тільки річковими жабами, а й черв'яками-личинками, тож не дивно бачити його на полі. Дістає їх дзьобом, як пінцетом. А якщо трактор відриє ще й мишачу нору, чорногуз охоче поласує гризунами. До речі, ти, Софійко, обіцяла показати бузькову колонію в нашому Білокрилівському лісі, пригадуєш?

— Ви про лелечу колонію? Покажу якось, чом би й ні?

— Атож, у різних куточках України цей птах має багато місцевих назв: лелека, чорногуз, бусол, боцян, боцюн, бузько, бузьок, гайстер, бушель, бушля, бусень, буцюн, айстер, гастір…

До того, що кураторка завжди самовдосконалювалась, усі звикли. Але те, що, крім наукових і латинських термінів, вона перелічила ще й народні назви, для всіх стало несподіванкою.

— А ще — жабоїд, длекотень, бовдур, неклейка, — чесала мов по писаному, вчителька. — Веселик, гова, кукостверк…

— А в Леськовичах його ще Максимом, Іваном або Василем називА'! — додала Віта. — І вірять, що, як погукати бузька «Дядь' Петре!», він обЕрнеться!

— Дядьку Петре! — задерикувато гукнула Софійка у відчинене вікно, проте цибаті бусли подаленіли, ставши лише розмитими плямками.